

[Ministeren for offentlige arbejder.]

fælles regning at drive trafikflyvning og i forbindelse hermed stående virksomhed. Det svenske luftfartsselskab ABAs andel i konsortiet udgør tre syvendedele, medens det norske selskab DNLs og det danske selskab DDLs andele udgør for hver to syvendedele. I dette forhold deltager de 3 selskaber i overskud og tab. Overenskomsten mellem selskaberne løber til 1975.

Som indehaver af halvdelen af aktiekapitalen har staten en betydelig interesse i selskabets fortsatte beståen og trivsel, ligesom staten vil have interesse i at støtte det skandinaviske luftfartssamarbejde, som SAS er udtryk for.

Derimod er der ikke tale om, at staten yder subvention til SAS. En sådan støtte i form af tilskud fra staten til det nationale luftfartsselskab er almindelig i mange lande uden for Skandinavien.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om skolelæger.

(Lovforslaget findes i tillæg A sp. 1233, fremsættelsen i tidenden sp. 2368).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Alfred Kristensen: Allerede i 1943 blev der gjort forsøg på at få gennemført en lov om obligatorisk helbredsundersøgelse af børn i den skolepligtige alder. I landstinget blev der fremsat forslag herom; der blev foretaget en førstebehandling, og udvalgsbehandlingen var vidt fremskredet, da vi nåede den 29. august og rigsdagen som bekendt ophørte med sin virksomhed. Dermed bortfaldt lovforslaget, men det blev igen fremsat straks efter krigens afslutning og blev ophøjet til lov i 1946. Der blev i loven indsat en bestemmelse om revision

af loven efter 10 års forløb, og det kunne da være rigtigt nu, da loven har været gældende i 10 år og skal til behandling igen, at se tilbage på, hvordan denne lov har virket.

Til trods for at der her i tinget dengang blev udtalt megen anerkendelse og tilfredshed med, at vi nu fik en lov som den omtalte, måtte man jo forudse, at der ville blive visse vanskeligheder at overvinde ved en sådan lov, som fik så vidt forskellige virkefelter som København og de store købstæder og helt ude i de mindste landkommuner. Det kan heller ikke nægtes, at de kommunale myndigheder i landkommunerne ikke med glæde så hen til en ny udgift, som de mente måske ikke var strengt påkrævet, og der var vel også steder på landet, hvor man ikke mente, det var strengt nødvendigt at sende børn til læge, når de ikke var syge. Disse problemer har nu foreligget i de 10 år, der er gået, men det er mit indtryk, at man sjældent har fået en lov på et nyt område, der er gået mere ind i befolkningens bevidsthed som værende en rigtig lovgivning end netop loven om skolelæger. Jeg tror, det er sådan, at selv de forældre ude i visse landkommuner, som var meget betænkelige ved at skulle sende deres raske børn til læge, i dag betragter det ikke blot som selvfølgelig, men som noget, de ikke vil undvære. Jeg tror kort sagt, man kan sige, at loven om skolelæger er blevet en helt naturlig bestanddel af vor skolelovgivning, og at det ikke havde været nødvendigt at foretage en revision af loven nu, hvis der ikke havde været denne revisionsbestemmelse.

Jeg mener i og for sig ikke, der er grund til at foretage væsentlige ændringer i loven, og det er da ej heller foreslået. Før undervisningsministeren fremsatte det her foreliggende lovforslag, har der været foretaget visse undersøgelser. Bl. a. har loven været oversendt til indenrigsministeriets udvalg vedrørende helbredsundersøgelser af børn. Dette udvalg har afgivet en betænkning, som det kalder en foreløbig udtalelse, men